

нема кой да я прибере, ще я прибереме. Ще направите една сбирка с братята, за да видиме при кого ще остане, тая жена не може да кара така с присъствието на адвокат. Нито една снаха няма да е в стаята, даже и аз ще сервирам и излизам, разберете си се вие по братски при кого ще остане майка ви.

Всеки намери начин да се отърве, никой не я пожела, в присъствието на майката вътре, можеш ли да си представиш какво нещо, какъв удар за един родител, който можа да изгледа, да изчува толкова деца и да чува от устата на синовете си, че няма кой да я прибере, да я гледа, да я чува. Беше много лошо времето навънка. Идва Бойчо и ми каза, че всеки е намерил начин, на тоя жената не иска, на оня жената не иска, ами сега аз ще си питам мойта жена, ако е съгласна да я гледа, да я гледа, ако ли не, майко, накъде ти видят очите – натам. Аз съм си гост в тая къща, зависи сега от жената. Идва той оттатък и вика: “Всеки намери начин да си измие ръцете, никой не я иска”. Викам: “Добре сега, като никой не я иска, къде да отиде тя?”, а навънка дъжд, студ. Викам: “Виж какво, мога ли да отида оттатък и да им кажа две думи в присъствието на братята ти. Старата ще остане тука, но ще съдиме да си върне нейното, това, което е нейно”. Влезнах оттатък, аз им казах: “Всеки е намерил начин да се оправдае чрез вас, чрез жена, чрез деца, аз ще поема ангажимент - тя ще остане при мене, обаче - към малкия се обърнах и викам - ще те съдя. Това, което си я измамил и ти е приписала ще ѝ го върнеш”. Той едни много вулгарни думи ми каза тогава. Разделихме се и оттам започнаха делата, три години и половина се съдихме докато върнем имуществото на бабата. Не можа тя да издържи, върнахме и разтурихме покупко-продажбата между двамата, между сина и нея. Върнахме ѝ това, което трябва, обаче тя не можа да издържи докрай за да ни го прехвърли, остана на нейно име, като имаш предвид, че след смъртта ѝ остават наследници пак синовете, на шестимата. И съответно се раздели пак на шестимата това нещо.

Никой не се отказа от наследството и дори бяха повечето против нас. И започнаха дразгите много лошо и на Бойчо викам, ние повече тук не можем да живееме, тази среда не е за моите деца и най-вече отношенията между тебе и братята ти се влошиха, така че продадохме тази къща с обзавеждането, продадохме я мново евтино. Само прибрах от библиотеката книгите, сервизите и нашите най-необходими неща. Всичко друго оставих - пътеки, килими, дивани, столове, печки, хладилници, кувертюри, всичко. Защото тука, като купихме тази малка къща, нямаше къде да прехвърлим този багаж, който го имах от долу. И така започнахме това голямо строителство, пак двамата, само двамата. Бойчо започна работа с товарна кола “Волво”, беше бригадир на “волвова” бригада. Аз си работих в завода, ами аз откакто се знам от започването ми 1967 г. в завода до 1990-91 година, аз не помня година да не съм останала, да не тегля от касата заем. Дори ми правеха и мои познати услуга като теглеха от взаимоспомагателна каса на техно име и аз на заплата им давах парите. За да взема по-голяма сума заявявам, за да купя нещо по-голямо, повечко.

Строежа го почнахме 1989 г. Доста трудничко - 240 кв. м. един етаж с мазета разкошни, 4 етажа. Трудно, много е трудно като едновременно къща стягаме и студент издържаме. Трудно е много е трудно, но се справяме. След като се магнах от завода вече, съкратиха ме, по-точно след толкова години, 25 години трудов стаж в